

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 119

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 16 februarie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 737 din 16 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ	2–3
	Decizia nr. 758 din 16 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1–4, art. 7 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, precum și a legii în ansamblul său	4–8
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
57.	— Hotărâre privind compatibilitatea electromagnetică	9–15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
151.	— Ordin al ministrului finanțelor publice pentru completarea Ordinului ministrului delegat pentru buget nr. 671/2014 privind modificarea formularului „Chitanță pentru încasarea de impozite, taxe și contribuții”, cod 14.20.09/TS, prevăzut în anexa nr. 1a) la Ordinul ministrului de stat, ministrul finanțelor, nr. 1.801/1995	16
★		
	Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 737**

din 16 decembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Gabriela Marcela Ciungulescu în Dosarul nr. 15.531/63/2013 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 423D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a depus la dosar note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 494/2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 16 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 15.531/63/2013, **Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.** Excepția a fost ridicată de Gabriela Marcela Ciungulescu cu ocazia soluționării unei acțiuni civile având ca obiect acordarea de drepturi bănești.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 încalcă prevederile constituționale privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I. Astfel, arată că, prin Legea nr. 63/2011, salariile de încadrare ale cadrelor didactice au fost micșorate prin scoaterea sporurilor din salariul de bază, cuantumumul brut al salariilor rămânând la același nivel cu cel avut

în baza Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice. Potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 877/2011, reîncadrarea salarială a cadrelor didactice începând cu data de 1 ianuarie 2010 trebuia făcută cu salariile prevăzute de Legea nr. 221/2008, coroborată cu Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. De asemenea, în baza Deciziei Curții Constituționale nr. 872/2010, trebuia ca salariile cadrelor didactice să revină, începând cu 1 ianuarie 2011, la cuantumumul avut în luna iunie 2010, adică la nivelul prevăzut de Legea nr. 221/2008 coroborată cu Legea-cadru nr. 330/2009. Or, prin efectul Legii nr. 63/2011, salariile au scăzut în loc să revină la cuantumumul inițial.

7. **Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 sunt constituționale. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 642/2012, nr. 818/2012 și nr. 31/2013.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1) și (2): „(1) *Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la 31 decembrie 2011, personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ beneficiază de drepturile de natură salarială stabilite în conformitate cu anexele la prezenta lege.*

(2) *Cuquantumul brut al salariilor de încadrare pentru personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ este cel prevăzut în anexele nr. 1, 2, 3a și 3b, după caz.*”;

— Art. 2 alin. (1): „Încadrarea personalului prevăzut la art. 1 se face potrivit prevederilor prezentei legi.”;

— Art. 6: „Orice alte dispoziții contrare cu privire la stabilirea salariilor și a celorlalte drepturi de natură salarială, în anul 2011, pentru personalul prevăzut la art. 1 alin. (1), se abrogă.”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și ale art. 147 alin. (4) referitor la caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale de la data publicării în Monitorul Oficial al României.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011, reținând că acest act normativ stabilește drepturile salariale ale cadrelor didactice de la data intrării sale în vigoare, așadar pentru viitor, fără a afecta în niciun mod drepturile salariale dobândite pentru perioada anterioară intrării sale în vigoare.

15. În ceea ce privește salariul care urmează a fi plătit în viitor, Curtea a constatat că este dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. În această privință, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că statul este cel în măsură să stabilească valoarea sumelor care urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de sume prin modificări legislative corespunzătoare [a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23]. De altfel, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că

statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în acest domeniu [spre exemplu, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57].

16. Totodată, examinând dispozițiile de lege criticate prin prisma exigențelor referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea a statuat că acestea nu sunt încălcate câtă vreme Legea nr. 63/2011 a fost adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii profesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. În plus, Curtea a reținut că drepturile câștigate nu sunt cu nimic afectate prin reglementarea dedusă controlului de constituționalitate.

17. Curtea a mai constatat că, în materia salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, a existat o situație juridică specifică, determinată de succesiunea a numeroase acte normative cu acest obiect de reglementare și de practica judiciară neunitară, care a condus la un sistem de salarizare neunitar. În acest context specific salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, reglementarea criticată dă expresie unei măsuri de politică bugetară, determinată de impactul financiar major asupra cheltuielilor de personal aprobate pentru anul 2011, având în vedere consecințele modificărilor legislative și ale soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești, urmărind să elimine inechitatea în stabilirea salariilor din sistemul național de învățământ.

18. În același sens sunt și Decizia nr. 481 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 825 din 12 noiembrie 2014, și Decizia nr. 494 din 25 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 784 din 28 octombrie 2014.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriela Marcela Ciungulescu în Dosarul nr. 15.531/63/2013 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 758

din 16 decembrie 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4, art. 7 și art. 12
din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor,
precum și a legii în ansamblul său**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4, art. 7 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Chinareta Popescu în Dosarul nr. 11.545/95/2010 al Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 849D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința din 9 decembrie 2014, în prezența reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniel-Liviu Arcer, și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 16 decembrie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 15 septembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 11.545/95/2010, **Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4, art. 7 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.**

4. Excepția a fost ridicată de Chinareta Popescu cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că Legea nr. 119/2010 a fost adoptată cu încălcarea prevederilor art. 114 din Constituție, întrucât angajarea răspunderii Guvernului nu era oportună de vreme ce exista o majoritate parlamentară favorabilă Guvernului și măsurile dispuse prin acest act normativ nu au avut caracter urgent. De asemenea consideră că dreptul Guvernului de a stabili conținutul și structura unui proiect de lege nu este absolut, el trebuind să se supună unor condiții impuse ori desprinse din realitate sau de caracterul vital al legii pentru programul său de guvernare. Or, unele dispoziții ale Legii nr. 119/2010 au fost declarate ca fiind neconstituționale, scopul urmărit prin adoptarea acestei legi nu a fost în realitate realizat, de vreme ce unele pensii au fost majorate în urma recalculării, și aplicarea legii a dat naștere multor situații discriminatorii între beneficiarii

pensiilor speciale. În susținerea celor arătate invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.557 din 18 noiembrie 2009.

6. De asemenea consideră că dispozițiile art. 1—4, art. 7 și 12 din Legea nr. 119/2010 sunt contrare art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât instituie o reglementare paralelă a calculului pensiilor speciale cu legile deja existente, fapt ce contravine dispozițiilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Totodată, amintește că dispozițiile de lege criticate nu abrogă actele normative prin care a fost acordată pensia specială. Mai arată că cele reținute prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010 referitor la critica de neconstituționalitate, raportat la art. 1 alin. (5) din Constituție, nu îi sunt incidente, deoarece pensia de serviciu de care beneficia a fost transformată într-o pensie întemeiată pe contributivitate, potrivit Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.

7. În continuare arată că aceleași dispoziții ale Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice sunt contrare art. 15 alin. (2) și art. 47 alin. (2) din Constituție, deoarece au un evident caracter retroactiv, aplicându-se unei situații juridice născute în trecut referitoare la condițiile de pensionare și cuantumul pensiei, potrivit legislației în vigoare la data pensionării. În același sens arată că dreptul la pensie este un drept complex, care cuprinde și garantarea cuantumului pensiei și consideră că cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010 referitor la componentele contributivă și necontributivă ale pensiilor de serviciu nu sunt corecte. Mai arată că o eventuală reșezare a sistemului de calcul al pensiei ar trebui să fie în avantajul beneficiarilor dreptului la pensie.

8. De asemenea susține că dispozițiile criticate ale Legii nr. 263/2010 creează o triplă discriminare. Astfel, consideră că sunt discriminați titularii pensiilor speciale în raport cu titularii pensiilor din sistemul public de pensii, întrucât cei dintâi nu beneficiază de dispozițiile art. 180 alin. (7) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale referitoare la păstrarea în plată a cuantumului pensiei celei mai avantajoase în urma recalculării. Totodată, arată că pentru unii titulari ai pensiilor speciale, așa cum sunt militarii, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor, recalcularea pensiei s-a făcut potrivit unor reglementări mai avantajoase în comparație cu cele aplicabile celorlalte categorii de titulari ai dreptului la pensie. În sfârșit, susține că se creează o diferență de tratament nejustificată față de magistrați, care continuă să beneficieze de pensie specială. În acest sens arată că, făcând parte din personalul Curții de Conturi, este supus unor incompatibilități și interdicții asemănătoare magistraților.

9. Autorul excepției susține și că dispozițiile art. 1—4, art. 7 și 12 din Legea nr. 263/2010 sunt contrare art. 44 alin. (1) și (3) din Constituție, întrucât pensia reprezintă un „*bun*” potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, iar

recalcularea, cu consecința reducerii acesteia, echivalează practic cu o expropriere.

10. În sfârșit, arată că dispozițiile de lege criticate contravin și prevederilor art. 140 alin. (4) din Constituție.

11. **Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale**, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, dar și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului prin Decizia din 7 februarie 2012, pronunțată în cauzele *Ana Maria Frimu contra României și alte 4 cereri*, arată că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

12. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1—4, art. 7 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. Din motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, alături de criticile referitoare la textele de lege amintite, autorul acesteia formulează și critici de neconstituționalitate extrinsecă, ce privesc ansamblul Legii nr. 119/2010. În aceste condiții, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1—4, art. 7 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind instituirea unor măsuri în domeniul pensiilor, precum și legea în ansamblul său. Dispozițiile legii criticate în mod expres de autorul excepției au următorul conținut:

— Art. 1: „Pe data intrării în vigoare a prezentei legi, următoarele categorii de pensii, stabilite pe baza legislației anterioare, devin pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare:

- a) pensiile militare de stat;
- b) pensiile de stat ale polițiștilor și ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor;
- c) pensiile de serviciu ale personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea;
- d) pensiile de serviciu ale personalului diplomatic și consular;
- e) pensiile de serviciu ale funcționarilor publici parlamentari;
- f) pensiile de serviciu ale deputaților și senatorilor;
- g) pensiile de serviciu ale personalului aeronautic civil navigant profesionist din aviația civilă;
- h) pensiile de serviciu ale personalului Curții de Conturi.”;

— Art. 2: „(1) Pensiile de serviciu anticipate și anticipate parțiale dintre cele prevăzute la art. 1 devin pensii pentru limită de vârstă în înțelesul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pensiile anticipate de serviciu dintre cele prevăzute la art. 1 lit. c) și f) devin pensii pentru limită de vârstă în înțelesul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Pensiile de invaliditate și pensiile de urmaș dintre cele prevăzute la art. 1 devin pensii de invaliditate, respectiv pensii de urmaș, în înțelesul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Pensiile de serviciu, altele decât cele menționate la alin. (1)—(3), dintre cele prevăzute la art. 1, devin pensii pentru limită de vârstă în înțelesul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 3: „(1) Pensiile prevăzute la art. 1, stabilite potrivit prevederilor legilor cu caracter special, convenite sau aflate în plată, se recalculează prin determinarea punctajului mediu anual și a cuantumului fiecărei pensii, utilizând algoritmul de calcul prevăzut de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În situația pensiilor dintre cele prevăzute la alin. (1), care au fost stabilite în baza legilor speciale, pensia din sistemul public se determină considerându-se a fi îndeplinite condițiile de acordare prevăzute de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, se elaborează metodologia de recalculare a pensiilor prevăzute la art. 1, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.”;

— Art. 4: „(1) Recalcularea pensiilor prevăzute la art. 1 se realizează de către instituțiile în evidența cărora se află persoanele beneficiare, după cum urmează:

a) într-o perioadă de 5 luni de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 3 alin. (3), pentru pensiile prevăzute la art. 1 lit. a) și b);

b) într-o perioadă de 30 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 3 alin. (3), pentru pensiile prevăzute la art. 1 lit. c)—h).

(2) Cuantumul pensiilor recalculate potrivit prevederilor alin. (1) se stabilește în baza punctajului mediu anual, determinat potrivit prevederilor Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, și se plătește de la data de întâi a lunii următoare expirării perioadei de recalculare prevăzute la alin. (1) lit. a) sau b), după caz.”;

— Art. 7: „(1) Procedura de stabilire, plată, suspendare, recalculare, încetare și contestare a pensiilor recalculate potrivit prezentei legi este cea prevăzută de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pensiilor prevăzute la art. 2 li se aplică în mod corespunzător dispozițiile din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează aceste categorii de pensii.”;

— Art. 12: „Persoanele ale căror drepturi la pensie sunt stabilite, în condițiile legii, ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi supuse automat procesului de recalculare, astfel cum este reglementat de prezenta lege.”

16. Autorul excepției consideră că textele de lege criticate contravin următoarelor prevederi din Constituție: art. 1 alin. (5) referitor la obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 44 alin. (1) și (3) privind dreptul de proprietate, art. 47 alin. (2) privind dreptul la pensie, art. 114 privind angajarea răspunderii Guvernului și art. 140 alin. (4) referitor la membrii Curții de Conturi.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate din perspectiva criticilor de neconstituționalitate extrinsecă formulate

de autorul excepției, Curtea reține că aceste critici se referă la îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 114 din Constituție cu prilejul adoptării Legii nr. 119/2010, susținându-se, în esență, că angajarea răspunderii Guvernului nu a fost oportună și nici nu se impunea ca legea să fie adoptat de urgență, iar, în practică, obiectivul propus prin acest act normativ nu a fost realizat. În acest sens, autorul excepției invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.557 din 18 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 19 ianuarie 2010.

18. Analizând această critică de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 114 din Constituție nu stabilesc condițiile în care Guvernul își poate angaja răspunderea asupra unui program, a unei declarații de politică generală sau a unui proiect de lege, prevăzându-se doar că aceasta poate avea loc „în fața Camerei Deputaților și a Senatului, în ședință comună”.

19. În jurisprudența sa, așa cum este Decizia nr. 1.415 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a arătat că „Guvernul poate recurge la angajarea răspunderii sale, indiferent de faza în care se află procedura legislativă.” Cu toate acestea, Curtea a precizat că „Rolul unei asemenea proceduri este de a coagula o majoritate parlamentară, dar și de a surmonta actele obstructioniste ale opoziției în cursul dezbaterilor legislative.” De asemenea, prin Decizia nr. 1.557 din 18 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a statuat că la angajarea răspunderii Guvernului „trebuie să se ajungă *in extremis* atunci când adoptarea proiectului de lege în procedură obișnuită sau în procedură de urgență nu mai este posibilă ori atunci când structura politică a Parlamentului nu permite adoptarea proiectului de lege în procedura uzuală sau de urgență.” Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că „angajarea răspunderii Guvernului asupra unui proiect de lege urmărește ca acesta să fie adoptat în condiții de maximă celeritate, conținutul reglementării vizând stabilirea unor măsuri urgente într-un domeniu de maximă importanță, iar aplicarea acestora trebuie să fie imediată.”

20. Totodată, întărind cele arătate anterior, Curtea, prin Decizia nr. 1.431 din 3 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 12 noiembrie 2010, a reținut că „acceptarea ideii potrivit căreia Guvernul își poate angaja răspunderea asupra unui proiect de lege în mod discreționar, oricând și în orice condiții, ar echivala cu transformarea acestei autorități în autoritate publică legiuitoare, concurentă cu Parlamentul în ceea ce privește atribuția de legiferare.”

21. În considerarea acestor rațiuni, Curtea Constituțională a stabilit, prin Decizia nr. 1.655 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 20 ianuarie 2011, ale cărei considerente au fost reiterate de următoarele decizii în materie ale Curții, criteriile a căror respectare este impusă de art. 114 din Constituție, respectiv: „existența unei urgențe în adoptarea măsurilor conținute în legea asupra căreia Guvernul și-a angajat răspunderea; — necesitatea ca reglementarea în cauză să fie adoptată cu maximă celeritate; — importanța domeniului reglementat; — aplicarea imediată a legii în cauză”.

22. Cât privește Legea nr. 119/2010, Curtea constată că aceasta a mai fost supusă analizei de constituționalitate în raport cu art. 114 din Constituție, dar cu privire la alte aspecte decât cele invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 424 din 3 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 12 iulie 2012, Curtea a reținut că Legea nr. 119/2010 a fost adoptată prin procedura prevăzută de art. 114 din Constituție, cu îndeplinirea cerințelor acestui text constituțional.

În acel context, Curtea a arătat că „dispozițiile constituționale referitoare la angajarea răspunderii Guvernului nu disting cu privire la natura proiectului de lege, astfel că el poate fi de natura legilor organice sau a legilor ordinare, cu excluderea legii constituționale de revizuire a Constituției, pentru care există o procedură specială, în cadrul căreia Guvernul nu poate avea calitatea de inițiator”, iar „adăugarea unei alte restricții nu poate avea decât semnificația modificării textului constituțional amintit”. Prin decizia amintită, Curtea nu s-a pronunțat cu privire la îndeplinirea cerințelor stabilite prin Decizia nr. 1.655 din 28 decembrie 2010.

23. Examinând Legea nr. 119/2010 din perspectiva condițiilor stabilite prin decizia mai sus menționată, Curtea reține că, în ședința comună a Camerei Deputaților și a Senatului din data de 7 iunie 2010, Guvernul și-a asumat răspunderea asupra a două proiecte de legi conținând măsuri bugetare cu un puternic impact social: proiectul de Lege privind unele măsuri în vederea restabilirii echilibrului bugetar și proiectul de Lege privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor. Așa cum s-a arătat în expunerea de motive a acestui din urmă act normativ, instituirea măsurilor ce vizau transformarea pensiilor speciale în pensii întemeiate pe principiul contributivității a fost justificată de necesitatea respectării angajamentelor asumate de statul român față de organisme financiare internaționale cu prilejul semnării acordurilor de împrumut, acorduri necesare diminuării dezechilibrelor financiare determinate de criza economică internațională, care a marcat acel moment. În consecință, intervenția promptă a autorităților române în acest sens se impunea de urgență, întrucât, în caz contrar, așa cum se arată în expunerea de motive a legii, s-ar fi pierdut acordurile cu instituțiile financiare internaționale, ceea ce ar fi creat „dezechilibre macroeconomice de natură să ducă la imposibilitatea relansării economice, precum și la creșterea excesivă a deficitului bugetar.” Prin urmare, Guvernul a înțeles să își asume implementarea acestor măsuri pe calea angajării răspunderii sale în fața Parlamentului pentru a evita tergiversarea adoptării acestora, indiferent de compoziția politică a Parlamentului la acel moment, având în vedere puternica presiune socială exercitată și impactul acestor măsuri asupra unor ample categorii sociale.

24. Cât privește susținerea autorului excepției potrivit căreia adoptarea Legii nr. 119/2010 nu se impunea a fi făcută potrivit art. 114 din Constituție, întrucât legea nu s-a aplicat imediat, Curtea constată că, potrivit art. 4 alin. (1) din această lege, „Recalcularea pensiilor prevăzute la art. 1 se realizează de către instituțiile în evidența cărora se află persoanele beneficiare, după cum urmează: a) într-o perioadă de 5 luni de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 3 alin. (3), pentru pensiile prevăzute la art. 1 lit. a) și b); b) într-o perioadă de 30 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 3 alin. (3), pentru pensiile prevăzute la art. 1 lit. c)—h)”. Aceste dispoziții de lege nu dispun amânarea aplicării legii, ci stabilesc termenul în care recalcularea trebuie efectuată, ceea ce impune celeritate în aplicare.

25. Referitor la critica potrivit căreia Legea nr. 119/2010 nu și-ar fi atins în practică obiectivele bugetare vizate și ar fi creat discriminări în procesul de aplicare între foștii titulari ai pensiilor speciale, Curtea, prin Decizia nr. 705 din 5 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 9 august 2012, a statuat că previzionarea inexactă a efectelor Legii nr. 119/2010 nu reprezintă un aspect de neconstituționalitate.

26. În mod asemănător, Curtea reține că problemele legate de aplicarea diferită a dispozițiilor de lege criticate nu constituie aspecte de neconstituționalitate, ci aspecte ce țin de

interpretarea ori aplicarea legii, ce revin competenței instanței de judecată.

27. Referitor la susținerea potrivit căreia dispozițiile art. 1—4, art. 7 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 ar fi contrare art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât instituie o reglementare paralelă a calculului pensiilor speciale cu legile deja existente, Curtea, prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, a reținut că „legiuitorul a menținut, într-adevăr, în vigoare reglementările referitoare la stabilirea pensiei de serviciu, însă, prin art. 12 al legii criticate, a stabilit că «persoanele ale căror drepturi la pensie sunt stabilite, în condițiile legii, ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi, vor fi supuse automat procesului de recalculare, astfel cum este reglementat de prezenta lege». Această reglementare are semnificația faptului că legile care stabilesc pensii speciale trebuie interpretate coroborat cu această nouă și ultimă lege. *Eo ipso* această situație nu produce efecte neconstituționale întrucât actele normative în cauză cuprind și alte referiri cu privire la condițiile specifice pe care trebuie să le îndeplinească persoana în cauză pentru a dobândi calitatea de pensionar potrivit statutului special pe care îl are; practic, condițiile de pensionare specifice pensiilor speciale rămân în vigoare, fiind mai favorabile decât cele prevăzute de Legea nr. 19/2000, iar noua lege reglementează numai cuantumul pensiei la care beneficiarii acesteia sunt îndrituiți.”

28. Deși în prezenta cauză autorul excepției susține că aceste considerente nu îi sunt aplicabile, întrucât pensia de serviciu de care se bucura a fost transformată într-o pensie întemeiată pe contributivitate, Curtea apreciază că acestea nu reprezintă un element de natură să justifice reconsiderarea celor statuate prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, deoarece în decizia amintită s-a referit la acest aspect, explicând motivele pentru care, deși pensiile de serviciu au fost recalulate pe temeiul contributivității, anumite reglementări anterioare referitoare la condițiile de acordare a acestor pensii au rămas în vigoare.

29. În continuare, analizând critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 44 și 47, Curtea reține că, prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, a statuat că textele de lege criticate, conformându-se dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, afectează pensiile speciale doar pe viitor și numai în ceea ce privește cuantumul acestora. Celelalte condiții privind acordarea acestora, respectiv stagiul efectiv de activitate în profesie și vârsta eligibilă, nu sunt afectate de noile reglementări. De asemenea, Legea privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor nu se răsfrânge asupra prestațiilor deja obținute anterior intrării sale în vigoare, care constituie *facta praeterita*. Având în vedere că pensiile speciale nu reprezintă un privilegiu, ci au o justificare obiectivă și rațională, Curtea a considerat că acestea pot fi eliminate doar dacă există o rațiune, o cauză suficient de puternică spre a duce în final la diminuarea prestațiilor sociale ale statului sub forma pensiei. Or, în cazul Legii privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor a constatat că o atare cauză o reprezintă necesitatea reformării sistemului de pensii, reechilibrarea sa, eliminarea inechităților existente în sistem și, nu în ultimul rând, situația de criză economică și financiară cu care se confruntă statul. Astfel, această măsură nu poate fi considerată ca fiind arbitrară; de asemenea, Curtea a observat că măsura nu impune o sarcină excesivă asupra destinatarilor ei, ea aplicându-se tuturor pensiilor speciale, nu selectiv, și nu prevede diferențieri procentuale pentru diversele categorii cărora li se adresează, pentru a nu determina ca una ori alta să suporte mai mult sau mai puțin măsura de reducere a venitului obținut

dintr-o atare pensie. Curtea a statuat că partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de „*bun*”, ea reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația exproprierii. Curtea a arătat, în privința pretinsei încălcări a art. 47 din Constituție, că drepturile rezultate din actul de pensionare sunt previzibile, și anume îndrituirea persoanei la cuantumul aferent pensiei din sistemul ordinar de pensionare, restul cuantumului pensiei (cea suplimentară) fiind supus elementelor variabile amintite mai sus, și anume optica legiuitorului și resursele financiare ale statului care pot fi alocate în această direcție.

30. Curtea constată că în cauză nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea celor reținute prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, din motivarea excepției rezultând doar că autorul excepției este nemulțumit de considerentele acestei decizii.

31. Cât privește susținerea potrivit căreia textul de lege criticat ar crea o triplă discriminare între titularii dreptului la pensie, Curtea reține că, prin Decizia nr. 1.268 din 27 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 22 noiembrie 2011, a statuat că dreptul ca, în urma recalculării, să fie păstrat în plată cuantumul pensiei cel mai avantajos „a fost prevăzut de Legea nr. 19/2000 numai pentru pensiile din sistemul public de pensii, respectiv cele întemeiate pe sistemul contributiv, întrucât numai în acest caz cuantumul pensiei poate fi considerat ca fiind un drept câștigat”. Prin urmare, a constatat că „nu se poate vorbi despre o identitate de situații între prevederile Legii nr. 19/2000 și dispozițiile de lege criticate ale Legii nr. 119/2010, astfel că tratamentul juridic diferit nu poate dobândi semnificația unei încălcări a principiului egalității în drepturi a cetățenilor ori a principiului neretroactivității legii civile”.

32. Prin Decizia nr. 1.359 din 13 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 895 din 16 decembrie 2011, Curtea a reținut că Legea nr. 119/2010 nu face nicio deosebire între diferitele categorii de pensii de serviciu, componenta necontributivă fiind deopotrivă eliminată pentru toate acestea. Ceea ce diferă sunt condițiile de recalculare a pensiilor în sistemul public de pensii, respectiv stagiile de cotizare în funcție de care se calculează punctajul mediu anual și cuantumul veniturilor care se iau în calcul la stabilirea pensiilor, dar care nu pot fi dovedite. Cu toate acestea, Curtea a arătat că în sistemul public de pensii există mai multe categorii socioprofessionale care se bucură de un regim juridic mai favorabil în ceea ce privește calculul pensiilor, fără ca aceasta să aibă semnificația unei discriminări.

33. În sfârșit, referindu-se la dreptul personalului Curții de Conturi de a beneficia în continuare de pensie de serviciu, Curtea reține că, prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, a statuat că eliminarea pensiilor de serviciu prevăzute de art. 1 lit. h) din Legea nr. 119/2010 are în vedere pensiile de serviciu ale consilierilor de conturi, cele ale auditorilor publici externi și ale oricăror persoane care sunt salariați/membri în cadrul Curții de Conturi. În acest sens a arătat că o atare operațiune vizează întreg personalul Curții de Conturi cuprins în cap. V din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, intitulat „*Numirea și statutul personalului Curții de Conturi*” (art. 46—57 din lege). De asemenea a precizat că din

personalul Curții de Conturi fac parte, potrivit reglementărilor legale menționate, atât consilierii de conturi, auditorii publici externi, personalul de specialitate, cât și ceilalți angajați ai acestei instituții, indiferent de statutul lor socioprofesional. Astfel, Curtea Constituțională, în conformitate cu principiul *accessorium sequitur principale*, a arătat că trebuie aplicat același tratament juridic personalului asimilat magistraților în privința dreptului legal la pensie de serviciu cu personalul la care au fost asimilați, întrucât altfel s-ar ajunge la situații inadmisibile, contrare art. 16 din Constituție. În consecință, Curtea, prin decizia menționată, a constatat constituționalitatea eliminării tuturor pensiilor de serviciu în raport cu criticile formulate.

34. Analizând într-un alt context dispozițiile Legii nr. 119/2010, instanța de contencios constituțional, prin Decizia nr. 873 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, a constatat însă că eliminarea pensiei de serviciu a magistraților este neconstituțională, întrucât încalcă principiul independenței justiției, prevăzut de art. 124 din Constituție. Astfel, Curtea a stabilit că „statutul constituțional al magistraților — statut dezvoltat prin lege organică și care cuprinde o serie de incompatibilități și interdicții, precum și responsabilitățile și riscurile pe care le implică exercitarea acestor profesii — impune acordarea pensiei de serviciu ca o componentă a independenței justiției, garanție a statului de drept, prevăzut de art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală”.

35. Astfel, după adoptarea Deciziei nr. 873 din 25 iunie 2010, din punct de vedere constituțional s-a deschis posibilitatea de a aprecia dacă există o similitudine între statutul constituțional și cel al magistraților și cel al altor categorii socioprofesionale, fapt ce le-ar îndritui pe acestea din urmă sau pe unele dintre acestea la încasarea unei pensii de serviciu similar magistraților.

36. Prin Decizia nr. 1.283 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 22 noiembrie 2011, Curtea a analizat dacă personalul Curții de Conturi urmează să beneficieze de același tratament juridic, respectiv dacă statutul acestuia reclamă un tratament juridic identic cu cel al magistraților în privința pensiei de serviciu. Reținând însă că autorul excepției a exercitat funcția de auditor public extern în cadrul Curții de Conturi, a statuat că, în privința

auditorilor publici externi considerentele care au stat la baza Deciziei nr. 871 din 25 iunie 2010, cu corectivul adus prin Decizia nr. 873 din 25 iunie 2010, își mențin pe deplin valabilitatea.

37. Ulterior, prin Decizia nr. 297 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2012, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. h) din Legea nr. 119/2010, reținând că aceste dispoziții sunt neconstituționale în măsura în care se aplică și consilierilor de conturi. În fundamentarea acestei decizii, Curtea a pornit de la premisa că și consilierii de conturi au incompatibilitățile prevăzute pentru judecători la art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „*Funcția de judecător este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.*” Totodată, Curtea, observând că atât consilierii de conturi, cât și judecătorii sunt independenți în exercitarea funcției, respectiv a mandatului lor, și inamovibili pe durata exercitării acestora, a concluzionat că statutul consilierilor de conturi este similar cu cel al judecătorilor, fapt care justifică acordarea consilierilor de conturi a unei pensii de serviciu similar judecătorilor. Așadar, Curtea a constatat că asimilarea consilierilor de conturi, sub aspectul incompatibilităților, cu magistrații este realizată printr-o normă de rang constituțional, aspect decisiv în analiza Curții.

38. Cu același prilej însă Curtea a subliniat faptul că „consilierii de conturi au atât o altă reglementare constituțională și legală, cât și un statut juridic diferit în raport cu celelalte categorii de personal existente la nivelul Curții de Conturi”. În concluzie, soluția de admitere a excepției de neconstituționalitate nu s-a extins și cu privire la aceste din urmă categorii de personal, Curtea nereținând existența unei similitudini între statutul consilierilor de conturi și celelalte categorii de personal ale Curții de Conturi. Prin urmare, cu privire la acestea din urmă, își păstrează valabilitatea cele constatate de Curtea Constituțională în sensul constituționalității dispozițiilor de lege criticate.

39. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

40. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Chinareta Popescu în Dosarul nr. 11.545/95/2010 al Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 1—4, art. 7 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, precum și legea în ansamblul său sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind compatibilitatea electromagnetică

Având în vedere art. II din Ordonanța Guvernului nr. 8/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 20/2010 privind stabilirea unor măsuri pentru aplicarea unitară a legislației Uniunii Europene care armonizează condițiile de comercializare a produselor, precum și art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, aprobată prin Legea nr. 113/2010, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 22 alin. (1¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 140/2012, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Prezenta hotărâre are ca obiect stabilirea cerințelor de compatibilitate electromagnetică a echipamentelor definite la art. 2, precum și a condițiilor de introducere pe piață și de punere în funcțiune a acestora.

(2) Echipamentele prevăzute la art. 2 trebuie să îndeplinească cerințele esențiale prevăzute în anexa nr. 1.

(3) Prezenta hotărâre nu se aplică:

a) echipamentelor reglementate de Directiva 1999/5/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 1999 privind echipamentele hertziene și echipamentele terminale de telecomunicații și recunoașterea reciprocă a conformității acestora;

b) produselor, pieselor și echipamentelor aeronautice menționate de Regulamentul (CE) nr. 216/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 februarie 2008 privind normele comune din domeniul aviației civile și instituirea unei Agenții Europene de Siguranță a Aviației și de abrogare a Directivei 91/670/CEE a Consiliului, a Regulamentului (CE) nr. 1.592/2002 și a Directivei 2004/36/CE, modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1.108/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009;

c) echipamentelor radio utilizate de radioamatori, în sensul utilizat de normele adoptate în temeiul Constituției și Convenției Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor, semnate la Geneva și ratificate prin Legea nr. 76/1993 pentru ratificarea Constituției și a Convenției Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor, semnate la Geneva la 22 decembrie 1992, cu modificările ulterioare, dacă nu sunt disponibile pentru comercializare. Ansamblurile de componente care urmează să fie asamblate de radioamatori și echipamentele comerciale modificate de radioamatori pentru uzul propriu al acestora nu sunt considerate echipamente disponibile pentru comercializare;

d) echipamentelor care, prin însăși natura și caracteristicile lor fizice, nu pot să genereze sau să contribuie la generarea de emisii electromagnetice care depășesc un nivel ce permite echipamentelor radio și altor echipamente să funcționeze conform destinației și funcționează fără degradare inadmisibilă, în prezența perturbațiilor electromagnetice rezultate în mod normal în timpul utilizării lor conform destinației;

e) echipamentelor prevăzute la alin. (1) pentru care cerințele esențiale prevăzute în anexa nr. 1 sunt stabilite într-o manieră specifică, în totalitate sau parțial, de alte reglementări la nivel european, norme ce se vor aplica de la data intrării în vigoare a actelor normative ce asigură transpunerea acestor reglementări ale Uniunii Europene.

(4) Prezenta hotărâre nu aduce atingere aplicării legislației naționale sau a Uniunii Europene care reglementează securitatea echipamentelor.

Art. 2. — (1) În sensul prezentei hotărâri, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *echipament* — orice aparat sau instalație fixă;

b) *aparat* — orice dispozitiv finit sau oricare compus de astfel de dispozitive pus la dispoziție pe piață ca unitate funcțională independentă, destinat utilizatorului final și susceptibil să producă perturbații electromagnetice ori a cărui funcționare poate să fie afectată de astfel de perturbații;

c) *instalație fixă* — o combinație specifică a mai multor tipuri de aparate și, după caz, a altor dispozitive care sunt asamblate, instalate și destinate a fi utilizate în mod permanent într-un amplasament prestabilit;

d) *compatibilitate electromagnetică* — capacitatea echipamentelor de a funcționa satisfăcător în mediul lor electromagnetic fără a produce ele însele perturbații electromagnetice inadmisibile pentru alte echipamente din mediul respectiv;

e) *perturbație electromagnetică* — orice fenomen electromagnetic care poate degrada funcționarea echipamentelor, cum ar fi, dar fără a se limita la, zgomot electromagnetic, semnal nedorit sau o modificare a însuși mediului de propagare;

f) *imunitate* — capacitatea echipamentelor de a funcționa conform destinației, fără degradare în prezența perturbațiilor electromagnetice;

g) *obiective de siguranță* — obiective de protecție a vieții oamenilor sau a proprietății;

h) *mediu electromagnetic* — toate fenomenele electromagnetice observabile într-un anumit amplasament;

i) *standard armonizat* — un standard adoptat, pe baza unei cereri din partea Comisiei Europene, de către unul dintre organismele europene de standardizare enumerate în anexa I la Regulamentul (UE) nr. 1.025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind standardizarea europeană, de modificare a directivelor 89/686/CEE și 93/15/CEE ale Consiliului și a directivelor 94/9/CE, 94/25/CE, 95/16/CE, 97/23/CE, 98/34/CE, 2004/22/CE, 2007/23/CE, 2009/23/CE și 2009/105/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Deciziei 87/95/CEE a Consiliului și a Deciziei nr. 1.673/2006/CE a Parlamentului European și a Consiliului;

j) *introducere pe piață* — punerea la dispoziție pentru prima dată a unui aparat pe piața comună europeană;

k) *punere la dispoziție pe piață* — furnizarea unui aparat pentru distribuție, consum sau uz pe piața comună europeană în cursul unei activități comerciale, contra cost sau gratuit;

l) *punere în funcțiune* — prima utilizare, în scopul propus, în Uniunea Europeană, a echipamentului care intră în aria de aplicare a prezentei hotărâri;

m) *trasabilitate* — identificarea persoanelor responsabile de producerea, importul, achiziția intracomunitară, introducerea pe piață și punerea la dispoziție pe piață a unui aparat.

(2) Se consideră aparate în sensul alin. (1) lit. b):

a) componente sau subsansambluri destinate încorporării într-un aparat de către utilizatorul final, care sunt susceptibile să genereze perturbații electromagnetice sau a căror funcționare este susceptibilă să fie afectată de astfel de perturbații;

b) instalații mobile definite ca o combinație de aparate și, după caz, de alte dispozitive, destinate deplasării și funcționării în diferite amplasamente.

(3) În cuprinsul prezentei hotărâri sunt, de asemenea, aplicabile definițiile prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93.

Art. 3. — (1) Se admite punerea la dispoziție pe piață și/sau punerea în funcțiune doar a echipamentelor care sunt conforme cu cerințele prezentei hotărâri, atunci când sunt corect instalate, întreținute și utilizate conform destinației acestora.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), expunerea și/sau demonstrațiile, temporare, cu echipamente neconforme cu prevederile prezentei hotărâri sunt permise la târguri, expoziții și alte asemenea evenimente, cu condiția existenței unei indicații vizibile care să menționeze că astfel de echipamente nu pot fi introduse pe piață și/sau puse în funcțiune înainte de aducerea acestora în conformitate. Demonstrațiile pot avea loc numai cu condiția adoptării măsurilor corespunzătoare pentru evitarea perturbațiilor electromagnetice.

Art. 4. — Nu pot fi interzise, din considerente privind compatibilitatea electromagnetică, introducerea pe piață, punerea la dispoziție pe piață și/sau punerea în funcțiune a echipamentelor care îndeplinesc cerințele prezentei hotărâri.

Art. 5. — (1) Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, denumită în continuare ANCOM, poate aplica, prin decizie, măsuri speciale referitoare la punerea în funcțiune sau utilizarea echipamentelor, respectiv:

a) măsuri destinate soluționării unei probleme de compatibilitate electromagnetică existente sau previzibile într-un amplasament;

b) măsuri luate din motive de siguranță, destinate protecției rețelelor publice de comunicații electronice, a stațiilor de emisie sau de recepție, atunci când sunt utilizate în scopuri de siguranță în situații definite cu privire la utilizarea frecvențelor radio.

(2) ANCOM informează Comisia Europeană și autoritățile similare pentru domeniul relevant din statele membre ale Uniunii Europene cu privire la măsurile speciale prevăzute la alin. (1).

(3) Informarea în conformitate cu prevederile alin. (2) se realizează distinct de schimbul de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice efectuat în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 1.016/2004 privind măsurile pentru organizarea și realizarea schimbului de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice, precum și al regulilor referitoare la serviciile societății informaționale între România și statele membre ale Uniunii Europene, precum și Comisia Europeană, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL II

Standarde armonizate

Art. 6. — (1) Echipamentele conforme cu prevederile standardelor armonizate, ale căror numere de referință au fost publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, sunt

considerate a fi în concordanță cu cerințele esențiale prevăzute în anexa nr. 1. Prezumția de conformitate se limitează la aria de aplicare a standardelor armonizate utilizate și la cerințele esențiale corespunzătoare acoperite de acesta/acestea.

(2) Standardele armonizate stabilite și publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nu au caracter obligatoriu, fiind permise și alte mijloace de demonstrare a conformității.

(3) În cazul în care se consideră că un standard armonizat nu satisface integral cerințele esențiale prevăzute în anexa nr. 1, ANCOM va informa Comitetul permanent prevăzut la art. 13 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.016/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(4) În cazul situației prevăzute la alin. (3), ANCOM va preciza în cadrul informării sale, argumentat, și motivele pe care se bazează.

(5) Lista cuprinzând standardele române care adoptă standarde armonizate din domeniul compatibilității electromagnetice se aprobă și se actualizează prin ordin al ministrului pentru societatea informațională și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

CAPITOLUL III

Aparate

Art. 7. — (1) Conformitatea aparatelor cu cerințele esențiale prevăzute în anexa nr. 1 se demonstrează folosind procedurile descrise în cuprinsul anexei nr. 2 sau în anexa nr. 3, opțiunea utilizării uneia dintre cele două proceduri rămânând la latitudinea producătorului sau a reprezentantului său autorizat stabilit în Uniunea Europeană.

(2) Persoana responsabilă cu introducerea pe piață a aparatelor are obligația să se asigure, înaintea introducerii pe piață a aparatelor, că producătorul sau reprezentantul său autorizat au respectat procedura corespunzătoare de evaluare a conformității.

Art. 8. — (1) Aparatele a căror conformitate cu dispozițiile prezentei hotărâri a fost stabilită conform art. 7 alin. (1) poartă marcajul CE care atestă această conformitate și care se aplică în conformitate cu prevederile anexei nr. 5.

(2) Responsabilitatea aplicării marcajului CE revine producătorului sau reprezentantului său autorizat stabilit în Uniunea Europeană.

(3) Se interzice aplicarea pe aparat, pe ambalaj sau pe instrucțiunile de utilizare ale acestuia a unor marcaje susceptibile să inducă în eroare terții cu privire la înțelesul și/sau forma grafică a marcajului CE.

(4) Orice alt marcaj poate fi aplicat pe aparat, pe ambalaj sau pe instrucțiunile de utilizare ale acestuia, cu condiția ca vizibilitatea și lizibilitatea marcajului CE să nu fie afectate.

(5) În cazul în care personalul ANCOM sau al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, denumită în continuare ANPC, constată că marcajul CE nu a fost aplicat corespunzător, producătorul sau reprezentantul său autorizat stabilit în Uniunea Europeană trebuie să aducă aparatul în conformitate cu dispozițiile privind marcajul CE din prezenta hotărâre.

(6) Aplicarea dispozițiilor alin. (5) nu intră în contradicție cu măsurile dispuse în conformitate cu prevederile cap. VI.

Art. 9. — (1) Fiecare aparat este identificat prin tip, lot, număr de serie sau orice alte informații care permit identificarea sa.

(2) Fiecare aparat este însoțit de numele și de adresa producătorului și, în cazul în care acesta nu este stabilit în Uniunea Europeană, de numele și adresa reprezentantului autorizat al acestuia stabilit în Uniunea Europeană sau ale persoanei din Uniunea Europeană responsabilă pentru introducerea aparatului pe piața comună europeană.

(3) Producătorul are obligația furnizării informațiilor ce privesc orice precauții specifice ce trebuie luate la asamblarea,

instalarea, întreținerea sau utilizarea aparatului pentru a se asigura, la punerea în funcțiune, conformitatea cu cerințele de protecție prevăzute la pct. 1 al anexei nr. 1.

(4) Aparatul pentru care conformitatea cu cerințele de protecție nu este asigurată în zone rezidențiale este însoțit de o indicație clară referitoare la această restricție de utilizare, inclusiv, dacă este cazul, pe ambalaj.

(5) Informațiile necesare pentru a permite utilizarea aparatului în conformitate cu destinația acestuia vor fi conținute în instrucțiunile care îl însoțesc.

(6) Toate informațiile privind folosirea aparatului sunt furnizate utilizatorilor sub forma unui manual de utilizare, oferit pe hârtie și/sau pe suport CD-ROM, redactat în limba română, fără a fi exclusă furnizarea acestuia și în alte limbi de circulație internațională.

CAPITOLUL IV Organisme notificate

Art. 10. — (1) Ministerul pentru Societatea Informațională, denumit în continuare *MSI*, este autoritatea responsabilă cu stabilirea și punerea în aplicare a procedurilor necesare pentru evaluarea și notificarea organismelor de evaluare a conformității și de supraveghere a organismelor de evaluare a conformității notificate din domeniul compatibilității electromagnetice.

(2) *MSI* notifică Comisiei Europene și statelor membre ale Uniunii Europene organismele desemnate să realizeze sarcinile prevăzute în anexa nr. 3. Pentru desemnarea acestor organisme se aplică criteriile prevăzute în anexa nr. 6.

(3) Notificarea prevăzută la alin. (2) va indica dacă organismele sunt desemnate să îndeplinească sarcinile prevăzute în anexa nr. 3, pentru toate aparatele reglementate de prezenta hotărâre și/sau pentru toate cerințele esențiale prevăzute în anexa nr. 1 sau dacă domeniul pentru care au fost desemnate se limitează la anumite aspecte specifice și/sau categorii de aparate.

Art. 11. — Organismele care îndeplinesc criteriile prevăzute în standardele naționale ce transpun standardele armonizate relevante, ale căror numere de referință au fost publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, se consideră că îndeplinesc criteriile prevăzute în anexa nr. 6.

Art. 12. — (1) Metodologia de evaluare a organismelor în vederea notificării acestora conform art. 10 alin. (2) se aprobă prin ordin al ministrului pentru societatea informațională și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

(2) În cazul în care *MSI* constată că un organism notificat nu mai îndeplinește criteriile prevăzute în anexa nr. 6, informează Comisia Europeană și celelalte autorități similare pentru domeniul relevant din statele membre în consecință.

CAPITOLUL V Instalații fixe

Art. 13. — (1) Aparatele introduse pe piață care pot fi încorporate într-o instalație fixă se supun tuturor dispozițiilor aplicabile pentru aparate, stabilite de prezenta hotărâre.

(2) Prevederile art. 1 alin. (2) și ale art. 7—9 nu sunt obligatorii în cazul aparatelor destinate încorporării într-o anumită instalație fixă și care altfel nu sunt disponibile pe piață.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2), documentația însoțitoare a aparatelor trebuie:

- să cuprindă informațiile prevăzute la art. 9 alin. (1) și (2);
- să identifice instalația fixă și caracteristicile sale de compatibilitate electromagnetică;
- să indice precauțiile care trebuie luate pentru încorporarea aparatelor în instalația fixă astfel încât să nu compromită conformitatea acesteia.

(4) În cazul în care există elemente care indică nonconformitatea instalației fixe, în special atunci când există reclamații privind perturbații generate de instalație, ANCOM poate solicita persoanei ce are în responsabilitate respectiva instalație dovezi ale conformității instalației fixe și, după caz, poate iniția o evaluare a conformității.

(5) În situația în care se stabilește nonconformitatea instalației fixe, ANCOM impune persoanei prevăzute la alin. (4) măsuri pentru aducerea instalației în conformitate cu cerințele de protecție stabilite la pct. 1 al anexei nr. 1.

(6) ANCOM dispune măsurile necesare pentru identificarea persoanei sau a persoanelor responsabile pentru stabilirea conformității unei instalații fixe cu cerințele esențiale, pe baza unor scenarii care țin cont de natura instalațiilor fixe și de amplasamentul acestora.

CAPITOLUL VI Supravegherea pieței

Art. 14. — (1) Activitatea de supraveghere și control al pieței în scopul asigurării îndeplinirii dispozițiilor prezentei hotărâri și a obligațiilor operatorilor economici care decurg din regulamentele Uniunii Europene, precum și în vederea identificării trasabilității echipamentelor în cadrul lanțului de distribuție se exercită de către ANCOM și, conform legislației din domeniul protecției consumatorului, în cazul echipamentelor achiziționate de către persoanele fizice, de către ANPC.

(2) ANCOM și ANPC, denumite în continuare *autorități de supraveghere și control*, acționează prin personalul de specialitate, respectiv personalul specializat, împuternicit în acest scop.

(3) ANCOM și ANPC organizează și desfășoară activitatea de supraveghere și control în conformitate cu prevederile art. 15—29 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008.

(4) ANCOM și ANPC pot încheia, în vederea punerii în aplicare a prezentei hotărâri, un protocol de colaborare prin care se vizează asigurarea schimbului de informații în vederea îmbunătățirii măsurilor de identificare a produselor neconforme și întreprinderii acțiunilor necesare în vederea eliminării acestora.

Art. 15. — (1) Producătorul, reprezentantul autorizat al acestuia stabilit în Uniunea Europeană, importatorul ori distribuitorul are obligația de a se supune controlului și de a prezenta spre examinare, la solicitarea motivată a personalului autorităților de supraveghere și control, documentele ce atestă îndeplinirea dispozițiilor prezentei hotărâri, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(2) Distribuitorii și utilizatorii, persoane fizice sau juridice, au obligația de a se supune controlului ori de a comunica, la solicitarea motivată a personalului autorităților de supraveghere și control, persoana responsabilă pentru introducerea pe piață, respectiv persoana care i-a furnizat echipamentul, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

Art. 16. — (1) Personalul ANCOM sau al ANPC poate solicita, în vederea verificării îndeplinirii prevederilor prezentei hotărâri, producătorului sau reprezentantului autorizat al acestuia stabilit în Uniunea Europeană traducerea în limba română a documentației tehnice a produsului. Declarația de conformitate CE va fi prezentată în forma tradusă în limba română.

(2) În cazul în care producătorul ori reprezentantul autorizat al acestuia stabilit în Uniunea Europeană nu este stabilit pe teritoriul național, obligația prevăzută la alin. (1) este adusă la îndeplinire de către importator.

(3) În situația prevăzută la alin. (1) sau (2), personalul autorităților de supraveghere și control va preciza partea documentației ce se impune a fi tradusă. Traducerea autorizată

în limba română și transmiterea documentelor către autoritatea de supraveghere se realizează într-un timp rezonabil, însă nu mai târziu de 30 de zile de la data solicitării.

Art. 17. — (1) ANCOM sau ANPC poate să hotărască motivat, în orice moment, efectuarea încercărilor tehnice pentru verificarea conformității aparatelor cu cerințele esențiale aplicabile, pe baza standardelor armonizate relevante precizate în declarația de conformitate CE.

(2) În vederea efectuării încercărilor în conformitate cu prevederile alin. (1), producătorul, reprezentantul autorizat al acestuia stabilit în Uniunea Europeană, importatorul ori distribuitorul, după caz, are obligația de a permite personalului de control prelevarea, pe bază de proces-verbal, a unui număr adecvat de eșantioane ale aparatului ce urmează a fi supus la încercări.

(3) Cheltuielile determinate de efectuarea încercărilor prevăzute la alin. (1) sunt suportate de ANCOM sau ANPC, din bugetul anual aprobat cu această destinație.

(4) Dacă în urma încercărilor se constată că aparatul nu îndeplinește cerințele esențiale, toate cheltuielile determinate de efectuarea încercărilor prevăzute la alin. (1) sunt suportate, integral, de către producător ori de către reprezentantul autorizat al acestuia stabilit în Uniunea Europeană. În cazul în care producătorul ori reprezentantul autorizat al acestuia stabilit în Uniunea Europeană nu este stabilit pe teritoriul național, cheltuielile sunt suportate, integral, de către importator.

(5) În situația în care importatorul nu poate fi identificat ori persoana controlată nu furnizează informații de natură a conduce la identificarea acestuia, cheltuielile se suportă de operatorul economic controlat.

(6) În cazul cheltuielilor suportate de către ANCOM, individualizarea acestora în vederea determinării sumei ce urmează a fi recuperate în conformitate cu prevederile alin. (4) sau (5) se realizează prin decizie a președintelui ANCOM, fiind aplicabile dispozițiile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, aprobată prin Legea nr. 113/2010, cu modificările și completările ulterioare.

(7) Prin excepție de la prevederile art. 29 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 306/2011 privind unele măsuri de supraveghere a pieței produselor reglementate de legislația Uniunii Europene care armonizează condițiile de comercializare a acestora, în cazul în care încercările prevăzute la alin. (1) sunt realizate în laboratorul propriu al ANCOM, prevederile alin. (4) și (5) nu se aplică.

CAPITOLUL VII

Sanctiuni

Art. 18. — (1) Constituie contravenții, în măsura în care nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât să fie considerate potrivit legii penale infracțiuni, următoarele fapte:

a) introducerea pe piață, punerea la dispoziție pe piață sau punerea în funcțiune a echipamentelor fără marcaj de conformitate CE;

b) introducerea pe piață, punerea la dispoziție pe piață sau punerea în funcțiune a aparatelor fără asigurarea identificării acestora ori fără furnizarea informațiilor specifice ce trebuie luate în considerare la asamblarea, instalarea, întreținerea sau utilizarea acestora;

c) aplicarea pe aparat, pe ambalaj ori pe instrucțiunile de utilizare a unor marcaje susceptibile să ducă în eroare cu privire la înțelesul sau forma grafică a marcajului de conformitate CE;

d) expunerea și/sau demonstrațiile cu echipamente neconforme la târguri, expoziții și alte asemenea fără respectarea prevederilor art. 3 alin. (2);

e) nerespectarea de către persoana ce are în responsabilitate o instalație fixă a măsurilor impuse de autoritățile de supraveghere și control conform art. 13 alin. (5);

f) refuzul operatorilor economici de a se supune activității de supraveghere și control al pieței ori de a prezenta spre examinare documente ce atestă îndeplinirea prevederilor prezentei hotărâri;

g) refuzul utilizatorilor de a se supune activității autorității de supraveghere și control ori de a comunica, la solicitarea acestora, persoana de la care a achiziționat echipamentul;

h) refuzul prelevării de eșantioane în vederea supunerii la încercări tehnice;

i) nerespectarea de către producător sau reprezentantul autorizat al acestuia stabilit în Uniunea Europeană a procedurii de evaluare a conformității stabilite conform art. 7;

j) nerespectarea de către importator a obligației prevăzute la art. 7 alin. (2);

k) introducerea pe piață, punerea la dispoziție pe piață sau punerea în funcțiune a echipamentelor ce nu respectă cerințele esențiale prevăzute în anexa nr. 1.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează astfel:

a) în cazul contravenției prevăzute la alin. (1) lit. a), cu amendă de la 2.500 lei la 10.000 lei;

b) în cazul contravenției prevăzute la alin. (1) lit. b), cu amendă de la 2.000 lei la 4.000 lei;

c) în cazul contravenției prevăzute la alin. (1) lit. c), cu amendă de la 3.500 lei la 5.000 lei;

d) în cazul contravenției prevăzute la alin. (1) lit. d), cu amendă de la 2.500 lei la 5.000 lei;

e) în cazul contravenției prevăzute la alin. (1) lit. e), cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;

f) în cazul contravențiilor prevăzute la alin. (1) lit. f) și lit. j), cu amendă de la 2.500 lei la 7.500 lei;

g) în cazul contravenției prevăzute la alin. (1) lit. g), cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei;

h) în cazul contravențiilor prevăzute la alin. (1) lit. h) și lit. i), cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei;

i) în cazul contravenției prevăzute la alin. (1) lit. k), cu amendă de la 5.000 lei la 20.000 lei.

(3) În cazul în care în urma verificărilor administrative ori a încercărilor tehnice se demonstrează că echipamentul ce poartă marcajul CE nu este conform cu cerințele esențiale, ANCOM sau ANPC dispune, cu titlu de sancțiune complementară, prin decizie, respectiv prin ordin, și una dintre măsurile prevăzute de art. 21 paragraful 1 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008.

Art. 19. — (1) Contravențiile prevăzute de prezenta hotărâre se constată prin procesul-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii.

(2) Sancțiunile principale pentru contravențiile prevăzute de prezenta hotărâre se aplică:

a) de către personalul autorităților de supraveghere și control, în cazul contravențiilor prevăzute la art. 18 alin. (1) lit. a)–j);

b) prin rezoluție scrisă pe procesul-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, de către președintele ANCOM, în cazul contravenției constatate de personalul ANCOM, în situația prevăzută la art. 18 alin. (1) lit. k);

c) prin procesul-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, în cazul contravenției constatate de personalul ANPC, în situația prevăzută la art. 18 alin. (1) lit. k).

Art. 20. — (1) Măsurile adoptate în conformitate cu prevederile art. 18 alin. (3) trebuie să expună motivele pe care se bazează.

(2) Măsurile ce privesc produse nemarcate sau marcate incorect pot fi dispuse numai după comunicarea către persoana responsabilă a unei solicitări de aducere a aparatului în

conformitate cu dispozițiile privind marcajul CE, într-un termen determinat.

(3) Măsurile adoptate în conformitate cu prevederile art. 18 alin. (3) pot fi dispuse numai după ce producătorului, reprezentantului său autorizat sau oricărei altei părți interesate i s-a acordat posibilitatea de a-și prezenta punctul de vedere în prealabil, cu excepția cazului în care o astfel de consultare nu este posibilă ținând seama de caracterul urgent al măsurii care trebuie luată, în special cu privire la cerințele de interes public.

(4) Ordinul, respectiv decizia prevăzută(ă) la art. 18 alin. (3) poate fi atacat(ă) în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Ordinul, respectiv decizia prevăzută(ă) la art. 18 alin. (3) se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 21. — (1) În situația în care sancțiunile prevăzute la art. 18 alin. (2) și (3) sunt dispuse de către oricare dintre autoritățile de supraveghere și control, acestea se informează reciproc în termen de maximum 10 zile de la data aplicării sancțiunii.

(2) Ulterior primirii informării în condițiile alin. (1), ANCOM sau ANPC poate decide, în aplicarea prevederilor art. 17, efectuarea încercărilor tehnice pentru verificarea conformității aparatelor cu cerințele esențiale aplicabile.

Art. 22. — (1) În cazul în care ANCOM sau ANPC identifică aparate ce poartă marcajul de conformitate CE și care nu sunt conforme cu dispozițiile prezentei hotărâri, informează Comisia Europeană și celelalte state membre cu privire la măsurile dispuse, indicând motivele și specificând, în special, dacă neconformitatea se datorează:

a) neconcordanței cu cerințele esențiale prevăzute în anexa nr. 1, în cazul în care aparatele nu sunt conforme cu standardele armonizate prevăzute la art. 6;

b) aplicării incorecte a standardelor armonizate prevăzute la art. 6;

c) deficiențelor standardelor armonizate prevăzute la art. 6.

(2) În cazul în care aparatele neconforme au fost supuse procedurii de evaluare a conformității prevăzute în anexa nr. 3, ANCOM sau ANPC, după caz, va informa autorul declarației prevăzute la pct. 3 al anexei nr. 3 cu privire la deficiențele constatate.

(3) Ulterior comunicării informării în condițiile alin. (2), ANCOM sau ANPC informează Comisia Europeană și celelalte state membre cu privire la deficiențele constatate.

Art. 23. — Contravențiilor prevăzute de prezenta hotărâre le sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 24. — Anexele nr. 1—6 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 25. — (1) Prezenta hotărâre intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 982/2007 privind compatibilitatea electromagnetică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 645 din 21 septembrie 2007.

*

Prezenta hotărâre transpune Directiva 2004/108/CE a Parlamentului European și a Consiliului din data de 15 decembrie 2004 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la compatibilitatea electromagnetică și de abrogare a Directivei 89/336/CEE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) seria L, nr. 390 din 31 decembrie 2004.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul pentru societatea informațională,

Sorin Mihai Grindeanu

Ministrul finanțelor publice,

Darius-Bogdan Vâlcov

Ministrul economiei, comerțului și turismului,

Mihai Tudose

Ministrul transporturilor,

Ioan Rus

Ministrul afacerilor externe,

Bogdan Lucian Aurescu

București, 28 ianuarie 2015.

Nr. 57.

ANEXA Nr. 1

Cerințe esențiale

1. Cerințe de protecție

Echipamentele sunt proiectate și fabricate ținându-se seama de stadiul de dezvoltare tehnică, astfel încât să se asigure că:

a) perturbațiile electromagnetice generate nu depășesc nivelul peste care echipamentele radio, echipamentele terminale de comunicații electronice sau alte echipamente nu pot să funcționeze conform destinației;

b) au un nivel de imunitate la perturbații electromagnetice previzibil pentru utilizare conform destinației, care le permite să funcționeze fără o degradare inacceptabilă a utilizării prevăzute.

2. **Cerințe specifice pentru instalații fixe** — instalarea și utilizarea conform destinației a componentelor

Pentru a satisface cerințele de protecție prevăzute la pct. 1, o instalație fixă se montează conform bunelor practici ingineresti și cu respectarea informațiilor privind utilizarea conform destinației a componentelor sale. Aceste bune practici ingineresti trebuie să fie documentate și documentația trebuie să fie păstrată de către persoana sau persoanele responsabile, la dispoziția autorităților competente, în scopul inspecției, pe toată durata de funcționare a instalației fixe.

Procedura de evaluare a conformității prevăzută în art. 7 din hotărâre

(Controlul intern al producției)

1. Producătorul efectuează o evaluare a compatibilității electromagnetice a aparatelor pe baza fenomenelor relevante, în vederea îndeplinirii cerințelor de protecție prevăzute la pct. 1 al anexei nr. 1 la hotărâre. Aplicarea corectă a tuturor standardelor armonizate relevante ale căror numere de referință au fost publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene este echivalentă cu realizarea evaluării compatibilității electromagnetice.

2. Evaluarea compatibilității electromagnetice ține seama de toate condițiile normale de funcționare conform destinației. În cazul în care un aparat poate avea diferite configurații, evaluarea compatibilității electromagnetice trebuie să confirme dacă acesta corespunde cerințelor de protecție prevăzute la pct. 1 din anexa nr. 1 la hotărâre în toate configurațiile posibile identificate de către producător ca fiind reprezentative pentru utilizarea conform destinației.

3. În conformitate cu prevederile anexei nr. 4 la hotărâre, producătorul întocmește documentația tehnică care face dovada conformității aparatelor cu cerințele esențiale ale prezentei hotărâri.

4. Producătorul sau reprezentantul său autorizat stabilit în Uniunea Europeană trebuie să păstreze documentația tehnică la

dispoziția autorităților competente pentru cel puțin 10 ani de la data la care a fost fabricat ultimul astfel de aparat.

5. Conformitatea aparatelor cu toate cerințele esențiale relevante trebuie să fie atestată printr-o declarație de conformitate CE emisă de producător sau de reprezentantul său autorizat stabilit în Uniunea Europeană.

6. Producătorul sau reprezentantul său autorizat stabilit în Uniunea Europeană trebuie să păstreze declarația de conformitate CE la dispoziția autorităților competente pentru cel puțin 10 ani de la data la care a fost fabricat ultimul astfel de aparat.

7. În cazul în care nici producătorul, nici reprezentantul său autorizat nu sunt stabiliți în Uniunea Europeană, obligația de a păstra declarația de conformitate CE și documentația tehnică la dispoziția autorităților competente îi revine persoanei care introduce aparatele pe piața Uniunii Europene.

8. Producătorul trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a asigura că produsele sunt fabricate în conformitate cu documentația tehnică menționată la pct. 3 și cu prevederile prezentei hotărâri care le sunt aplicabile.

9. Documentația tehnică și declarația de conformitate CE trebuie să fie în conformitate cu prevederile din anexa nr. 4 la hotărâre.

Procedura de evaluare a conformității prevăzută în art. 7 din hotărâre

Această procedură constă în aplicarea procedurii din anexa nr. 2 la hotărâre completată după cum urmează:

1. Producătorul sau reprezentantul său autorizat stabilit în Uniunea Europeană trebuie să prezinte documentația tehnică organismului notificat prevăzut la art. 10 din hotărâre și să solicite organismului notificat o evaluare. Producătorul sau reprezentantul său autorizat stabilit în Uniunea Europeană trebuie să specifice organismului notificat care aspecte ale cerințelor esențiale trebuie să fie evaluate de acesta.

2. Organismul notificat analizează documentația tehnică și evaluează dacă documentația tehnică demonstrează în mod

adecvat îndeplinirea cerințelor hotărârii care fac obiectul evaluării sale. În cazul în care se adeverește conformitatea aparatelor, organismul notificat emite o declarație către producător sau către reprezentantul său autorizat stabilit în Uniunea Europeană, în care adeverește conformitatea aparatului. Declarația trebuie să se limiteze la acele aspecte ale cerințelor esențiale care au fost evaluate de către organismul notificat.

3. Producătorul adaugă declarația organismului notificat la documentația tehnică.

Documentația tehnică și declarația de conformitate CE**1. Documentația tehnică**

Documentația tehnică trebuie să permită evaluarea conformității aparatelor cu cerințele esențiale. Aceasta trebuie să conțină date despre proiectarea și fabricarea aparatului, în special:

- o descriere generală a aparatului;
- dovada conformității cu standardele armonizate, în cazul în care există, aplicate integral sau parțial;
- în cazul în care producătorul nu a aplicat standardele armonizate sau le-a aplicat numai parțial, o descriere și o explicație referitoare la etapele parcurse pentru îndeplinire cerințelor esențiale ale prezentei hotărâri, inclusiv o descriere a

evaluării compatibilității electromagnetice prevăzute la pct. 1 al anexei nr. 2 la hotărâre, rezultatele calculului de proiectare efectuate, examinările efectuate, rapoartele de încercări etc.;

d) o declarație din partea organismului notificat, atunci când a fost urmată procedura prevăzută în anexa nr. 3 la hotărâre.

2. Declarația de conformitate CE

Declarația de conformitate CE trebuie să conțină cel puțin următoarele:

- o trimitere la Directiva 2004/108/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la

compatibilitatea electromagnetică și de abrogare a Directivei 89/336/CEE;

b) identificarea aparatului la care se referă, conform art. 9 alin. (1) din Directiva 2004/108/CE și din hotărâre;

c) numele și adresa producătorului și, după caz, numele și adresa reprezentantului său autorizat stabilit în Uniunea Europeană;

d) numerele de referință ale standardelor armonizate utilizate, inclusiv datele acestora, sau trimiteri la alte specificații tehnice, inclusiv datele acestora, în legătură cu care se declară conformitatea;

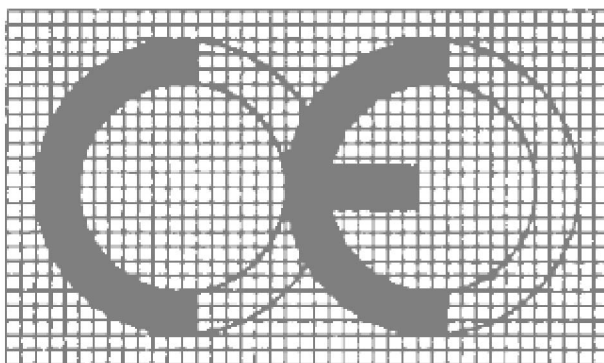
e) data declarației de conformitate;

f) identitatea și semnătura persoanei împuternicite să angajeze răspunderea producătorului sau a reprezentantului său autorizat stabilit în Uniunea Europeană.

ANEXA Nr. 5

Marcajul „CE” prevăzut în art. 8 din hotărâre

1. Marcajul CE constă din inițialele CE cu următoarea formă*):

2. Marcajul CE trebuie să aibă o înălțime de cel puțin 5 mm. În cazul în care marcajul CE este micșorat sau mărit, trebuie respectate proporțiile, așa cum reies ele din desenul pe scară gradată de mai sus.

3. Marcajul CE trebuie aplicat pe aparat sau pe placa sa de identificare. În cazul în care acest lucru nu este posibil sau nu este justificat dată fiind natura aparatului, marcajul trebuie aplicat pe ambalaj, dacă există, și pe documentele de însoțire.

4. În cazul în care aparatul face obiectul altor directive transpuse prin reglementări ce acoperă alte aspecte și care, de

asemenea, prevăd marcajul CE, acesta din urmă arată că aparatul este, de asemenea, conform și cu aceste alte directive.

5. Cu toate acestea, în cazul în care una sau mai multe dintre aceste directive transpuse prin reglementări permit producătorului, într-o perioadă de tranziție, să aleagă ce regim aplică, marcajul CE indică conformitatea numai cu directivele aplicate de producător. În acest caz, în documentele, notele explicative sau instrucțiunile prevăzute de directivele aplicabile transpuse prin reglementări, care însoțesc aparatul, se vor indica numerele de referință cu care aceste directive au fost publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

ANEXA Nr. 6

Criterii pentru evaluarea organismelor ce urmează să fie notificate

1. Organismele notificate îndeplinesc minimum următoarele condiții:

a) disponibilitate de personal, de mijloace și de echipamente necesare;

b) competență tehnică și integritate profesională a personalului;

c) independență în elaborarea rapoartelor și îndeplinirea funcției de verificare prevăzute în prezenta hotărâre;

d) independență a personalului de conducere și a personalului tehnic în raport cu toate grupurile sau persoanele interesate direct ori indirect de echipamentul respectiv;

e) păstrare a secretului profesional de către personal;

f) deținere a unei asigurări de răspundere civilă, în afara cazului în care această răspundere este acoperită de stat în baza dispozițiilor legale.

2. Îndeplinirea condițiilor de la pct. 1 se verifică periodic în cadrul procesului de supraveghere a organismelor desemnate, prevăzut de metodologia elaborată în conformitate cu prevederile art. 12 alin. (1) din hotărâre.

*) Marcajul este reprodus în facsimil.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

**pentru completarea Ordinului ministrului delegat pentru buget nr. 671/2014
privind modificarea formularului „Chitanță pentru încasarea de impozite, taxe și contribuții”,
cod 14.20.09/TS, prevăzut în anexa nr. 1a) la Ordinul ministrului de stat, ministrul finanțelor,
nr. 1.801/1995**

În baza prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului
Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — După articolul IV din Ordinul ministrului delegat pentru buget nr. 671/2014 privind modificarea formularului „Chitanță pentru încasarea de impozite, taxe și contribuții”, cod 14.20.09/TS, prevăzut în anexa nr. 1a) la Ordinul ministrului de stat, ministrul finanțelor, nr. 1.801/1995, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 16 mai 2014, se introduce un nou articol, articolul IV¹, cu următorul cuprins:

„**Art. IV¹.** — (1) Procedura de verificare zilnică, prevăzută la art. IV, se aplică formularelor «Chitanță pentru încasarea de impozite, taxe și contribuții», cod 14.20.09/TS, care se emit

după modificarea aplicației informatice care să permită semnarea de către o singură persoană a formularului prevăzut la art. I.

(2) De la data aprobării procedurii de verificare zilnică prevăzută la art. IV, formularul «Chitanță pentru încasarea de impozite, taxe și contribuții», cod 14.20.09/TS, se semnează cu o singură semnătură de personalul care are astfel de atribuții din unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului, numai în rubrica «Casier».”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Darius-Bogdan Vălcov

București, 11 februarie 2015.
Nr. 151.

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Ordinului ministrului educației naționale nr. 4.893/2014 pentru aprobarea Metodologiei și a criteriilor privind acordarea gradației de merit personalului didactic din învățământul preuniversitar de stat, sesiunea 2015, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 16 ianuarie 2015, se face următoarea rectificare:

— în anexa nr. 1 la metodologie, la pct. 4, în loc de: „23—31 aprilie 2015” se va citi: „23—31 martie 2015”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

